

**Резолюції Закордонної Конференції УПС-Р 6 лютого 1927 р.
в Празі.**

П Р А Г А. 1927.

Накладом Закордонної Організації УПС-Р.

Друкарня „Вільної Спідки“. Фірма Miloš Nohavec v Poděbradech.

Резолюції Закордонної Конференції УПС-Р 6 лютого 1927 р. в Празі.

I. Приняття нової програми УПС-Р.

Заслухавши проект нової програми УПС-Р, Закордонна Конференція УПС-Р постановила:

1. Програму ствердити, як тимчасову, і опублікувати її для відома і керівництва партії.

2. При відповідній нагоді внести її на остаточне ствердження партійного з'їзду.

II. Приняття статуту ЗО УПС-Р.

Статут ствердити, як тимчасовий для Закордонних Організацій УПС-Р.

III. Звіт Гол. Комітету і Секретаріату.

Діяльність Гол. К-ту та його Секретаріату ухвалити.

IV. Українська політ. еміграція і завдання УПС-Р на еміграції.

A.

1. Окупація України Росією, Польщею й Румунією, що наступила в наслідок завоювання теренів заселених українським народом, викликала збройний опір українців, які після фізичної поразки переважними силами імперіялістичних сусідів змушені були полишити територію своєї батьківщини й мандрувати на чужину.

Зараз еміграція розпорошена по всьому світі, але країни найбільшого скупчення її — Франція, Чехословаччина й Америка і в цих країнах перебуває найактивніша маса борців, що лишилися вірними гаслам проголошеним правдивим виявником волі українського народу — Трудовим Конгресом, гаслам суверености й соборности республіки нашого трудового народу та непохитно бореться за здійснення цієї ближчої мети української нації.

Важкі умови вигнання й туга за батьківщиною не зломали духу більшості активних емігрантів і Конференція ЗО УПС-Р з приємністю та урочисто це констатує, закликаючи до дальшої безкомпромі-

сової боротьби зі всіма окупаціями за повне соціальне й національне визволення українського народу.

2. З соціальної структури українська еміграція в подавляючій більшості своїй — це селяне, робітники й трудова інтелігенція, і тому УПС-Р мусить і далі організувати її політично-професійно та провадити серед неї культурно-освітню працю, готуючи таким чином трудові маси до ролі свідомих борців за гасла українського революційного соціалізму.

3. Конференція вважає, що ситуація на землях окупованих російським большевизмом, порівнюючи з попереднім станом змінилася в тім напрямі, що трудові маси в супереч волі диктаторської окупації вже набрали й чим далі набірають більше сили й значіння, ведучи невпинну боротьбу за соціалізм і трудову демократію; процес інтенсивного зросту й організації працюючих відбувається й на Західних українських землях, які перебувають під реакційно-буржуазними окупаціями і ZO УПС-Р мусить чинно допомогти працюючим усієї України боротися, підтримуючи стислий контакт зі своїми організаціями й іншими революційними партіями, що змагаються з чужими режимами та зкоординувати свою діяльність з їхньою аналогічною роботою.

4. ZO УПС-Р мусить і на далі провадити жваву пропагандну працю серед працюючих Європи й Америки та брати активну участь у міжнародніх соціалістичних об'єднаннях і співпрацювати з соціалістичними партіями різних країн і народів. Крім того, Конференція зобов'язує партійні організації й поодиноких членів, що перебувають у різних країнах, улаштовувати виклади, видавати інформаційні листки й брошури та навіязувати безпосередні взаємини з робітниками та їхніми провідниками — соціалістами для ознайомлення їх з українським революційним рухом та висвітлення подій, що відбуваються на різних землях. Цією працею УПС-Р виведе Україну на міжнародню арену й створить сприятливі умови для майбутньої братерської співпраці всіх народів і таким чином виконає велику історичну місію, що матиме колосальне значіння не лишень для України, а й для вселюдського поступу.

5. Стоючи на непримиримій позиції до большевицької диктатури, як невільницької системи, де немає можливості соціалістам легально існувати, боротися за свої ідеали, де соціалістична акція загнана в підпілля, як то було за панування російських царів, де відсутня воля наукової критики й соціалістичного друку, Конференція висловлюється рішуче проти легального повороту організованих членів УПС-Р на окуповані землі, вважаючи поворот при сучасних умовах ще й тому шкідливим, що большевицькі агенти різних полпредств змушують бажаючих повернутися емігрантів ставати „зміновіховцями“, тоб-то міняти свої соціалістичні ідеї та не щиро, а значить і не чесно, вихвалювати режим окупантів.

6. Що ж до повороту аполітичної частини еміграції, яка політично ще й досі не визначилася, за жадні ідеали не бореться, їх не ставить, а тому, значить, і свого політичного ідеалу не має, Конференція не займає жадного становища і вважає не потрібним турбуватися долею людей, які не мають основної під сучасну пору громад-

ської мети. Це не даючи своєї апробати на поворот, Конференція й не засуджує його.

7. Конференція кличе трудову українську еміграцію стати під прапор революційного соціалізму й об'єднатися на ґрунті конструктивної програми, яку накреслила УПС-Р, щоб здобути разом із революційними масами України можливість самим творити своє життя на своїй землі.

В.

Американська еміграція.

Українська робітничка еміграція в Америці, для самозахисту від асиміляції й безславного зникнення мусить підтримувати найтісніший зв'язок зі своїм народом, беручи активну участь в його боротьбі за державну самостійність.

З цією метою вона повинна:

1. Входити в місцеві американські громадські та державні установи не тільки для забезпечення своїх місцевих господарських і культурно-національних потреб, а й для пропаганди серед американського громадянства ідеї державної незалежності України.

2. Маючи на увазі, що а) для збудування Української Трудової Республіки потрібні кадри українського політично-культурного й господарськи досвідченого робітництва для обсаження провідних місць державного апарату, б) що такого кадру не в стані підготувати ні В. Україна, ні Галичина з Волинню через політичні утиски й планомірне усування окупантами укр. робітництва, а також і через недосконалість місцевої індустрії, еміграція в Європі не в стані цього зробити через брак постійного заробітку, — американська робітничка організація, як найбільш організована й забезпечена працею, повинна самоорганізацією створити робітничі культурно-просвітні установи для виховання кадру політично й культурно-господарськи освічених робітників, які б здібні були в час будування Української Трудової Республіки взяти в свої руки провід окремими галузями й підприємствами культурного й господарського життя. Взагалі ж українські колонії в Америці і різних країнах мають використовувати всі вигоди свого політичного та соціального становища для систематичної діяльності на допомогу Українському Народові в його боротьбі за визволення та за створення Української Трудової Республіки.

V. Політичне положення і завдання УПС-Р на Західних землях, а також на Кубані.

I.

Доля українських земель, силою підпорядкованих польській державі, залежить 1) від міці останньої, 2) політичної сили українського народу, як на цих землях так особливо в УСРР, та 3) взаємовідношенні між Польщею й Росією.

2. Консолідація Польщі, хоча й затягається психологічно-куль-

турно-господарськими наслідками попереднього польського розділу, загальною господарсько-фінансовою та особливо внутрішньою боротьбою ріжноманітних сил, з одного боку польських з непольськими, а з другого польських між собою, однаке, переважно консервативний характер польських суспільних сил (шляхта, духовенство, буржуазія, дрібне міщанство, військове старшинство, темне селянство та патріотичне робітництво) та страх їх перед непольськими силами, який змушує навіть польське робітництво йти часто поруч своїх капіталістів, з одного боку, мала сконсолідованість і через те слаба відпорність національних меншостей, з другого, та підтримка Польщі міжнародними буржуазними силами із страху перед большевизмом, з третього — дають підстави гадати, що консолідація Польщі, хоч би часово, може наступити, принаймні в правому крилі, що зміцнить польську державу в формі консервативно-буржуазної республіки, а то навіть монархії.

3. Історична традиція й географічно-економічне положення Польщі при сучасних капіталістичних умовах змушує її шукати виходу тільки на Схід, а тому вона як буржуазна держава ніколи не може примиритися з ідеєю самостійної України в етнографічних межах, то б то: з ідеєю зречення західно-українських земель.

4. Через те консолідація правої Польщі означає розгортання асиміляційного походу на українські землі, а культурно-політично-господарська недозрілість останніх, а через те й незорганізованість українського суспільства, не гарантує цьому належного опору.

5. Слабкість ССРСР і шукання ним через Польщу мирних шляхів у Європу стримують його від виступу в оборону західно-українських земель хоч би з чисто імперіялістичною руською метою; а слабкість Польщі й небажання бачити в Росії інше правительство ніж большевики, (бо лише це правительство задовольняє її вимоги) утримують її від війни з Росією; тому ССРСР і Польща, обопільно підтримуючи одно другого, змушені силою обставин мирно ділити Україну між собою. З цих причин сучасне угодовство де яких українських кол, як польського так і московського напрямку, що виникло в наслідок відсутности власного ідеалу й віри в нього з одного боку, та рабської традиції пристосування до чужих, з другого, ні в якій мірі не йдуть на користь українського визволення, а тільки протоптують шлях польському й московському пануванню на Україні, бо як те, так і друге, одвертаючи увагу українського суспільства від накопичування власних активних сил для боротьби за власні ідеали, присипляючи його енергію облудними надіями, збільшують його пасивність і дезорганізують.

6. Єдиною силою, яка може організувати опір польській навалі на західно-українських землях, є та, що орієнтується на власний народ та на власний ідеал — самостійної, не підлеглої ні Польщі, ні Москві, України, яка не даючи себе одурити рожевими обіцянками тієї чи другої сторони, дбає про культурно-господарсько-політичний розвиток українських народніх мас, маючи на оці виключно їх інтереси.

7. Приймаючи під увагу стабілізацію сучасних польсько-російсь-

ких відносин, що майже унеможливило визволення західно-українських земель з під Польщі збройною силою, орієнтація на власні сили повинна використати цей тяжкий час для прищиплення українському народові свідомості відрубності його інтересів правдиво-чорної Польщі й фальшиво-червоного ССР, загартувати його непримиримість до сучасного становища одного й другого, організувати максимум своїх культурно-господарсько-політичних сил, так і для здійснення в слушну годину власного ідеалу, яким остаточно може бути тільки злиття з усім українським працюючим людом в одній трудовій соціалістичній республіці; слушна година може настати в наслідок зміни міжнародної ситуації, що прискорить розвиток внутрішніх конфліктів серед польського суспільства, а то й втягне Польщу в збройну боротьбу з котримсь із сусідів (швидче всього з ССР): в обох випадках українське суспільство західних земель повинно увійти в тісний контакт з трудовим і революційним населенням Великої України і разом з ним досягати своєї мети.

8. Для зміцнення орієнтації на власні сили Закорд. Організація УПС-Р повинна: 1) опріч співробітництва із-за кордону з місцевими українськими й не українськими революційно-соціалістичними партіями, створити негайно на західно-українських землях свої власні відділи та 2) звязати працю їх з працею партії на Вел. Україні.

II.

Найбільш національний гніт витерплює українське населення Буковини й Бесарабії під Румунією.

ЗОУПС-Р, приймаючи під увагу, що доля цих земель може вирішитися тільки в звязку з долею В. України, Галичини та Волині шляхом революційної боротьби, вважає своїм обовязком в цей час підтримувати тамтешнє населення через свої місцеві відділи в його змаганні до боротьби за осягнення своїх прав й підготовляти до одностайного виступу разом з Галичиною й В. Україною для створення Єдиної Соборної Трудової Української Республіки.

Приймаючи на увагу заселення Кубані нащадками Запорозького козацтва й українського селянства та його працю над оберненням диких степів у культурну країну, а також виразне бажання цього населення жити державно-спільно з В. Україною, що виявилось, як у постановах революційних органів волі народу в 1917 — 19 роках, так і в останніх часах у змаганні його за українізацію, ЗОУПС-Р вважає бажаним державне об'єднання Кубані з В. Україною в тій формі, яку визнає за найдоцільнішу українське населення Кубані.

VI. Відношення УПС-Р до сучасної влади УСРР.

Протягом 5-літнього панування Російської Комуністичної партії на Україні сталися зміни, що витворили такий стан річей:

1. Від комунізму ВКП (згідно КП(б)У) відмовилася, назвавши період своєї комуністичної праці „воєнним комунізмом“ і натомість 1921 року оповістивши нову економічну політику (НЕП).

НЕП означає як нову, суперечну в самій собі ідеологію, — яка під соціалістичними фразами установлює необхідність капіталізму, — так і нову соціально-економічну дійсність, виявлену в економічному дуалізмі; поруч з державним капіталізмом існує і розвивається приватний капіталізм в сільському господарстві, індустрії і торгівлі. При тім, відношення пролетаріату до знаряддя продукції установлене на капіталістичній основі, а саме: пролетаріят переведено на вільно-наємну плату і примушено продавати роботу на біржі праці, з неминучим безробіттям, з одночасовим позбавленням пролетаріату всяких легальних способів економічної боротьби (напр., позбавлення права страйку). Рівночасно з цим ВКП користується всіма способами пропаганди і надавання дрібних привілеїв, щоб вмовити пролетаріатові погляд, ніби-то НЕП — капіталізм, є „шляхом до соціалізму“ і що пролетаріят мусить і далі нести жертви і відмовлятися від свободи. Однак, такий цинічний визиск моральних сил і віри в соціалізм вже одкрив очі пролетаріатові, який де-далі більш активно повстає проти диктаторсько-капіталістичного режиму ВКП (згідно КП(б)У), про що свідчить постійна боротьба робітництва — з одного боку і тяжкі репресії включно з безсудними розстрілами беззбройного робітництва воєнно-поліцейськими органами влади — з другого.

Капіталізм в СРСР забезпечується більшовиками їх земельно-аграрною політикою, а власне: землю розподілено дуже не рівномірно, так що половина селянства залишається без землі або з дуже маленьким наділом, за те значна частина землі опинилася в руках куркулів, дрібних поміщиків, а разом з тим багато землі взято в державний фонд для утворення ново-поміщицьких державних господарств („радгоспи“ і т. д.) та чужинецької колонізації. Такий розподіл землі і повів більшовиків до скасування соціалізації землеволодіння, а натомість заведено безтермінове індивідуальне користування землею, передача її в спадщину, таємна продаж її, здача в аренду і т. п. неминучі форми капіталізму. Куркулям дано право визискувати наймитську працю під гаслом Бухаріна „збагачуйтесь“. Велика частина селянства опинилась без землі й обернулася в резервову армію праці, яка була завжди і є скрізь соціальною основою капіталізму.

Аграрна політика більшовиків стала основою нового капіталізму в СРСР і на Україні, поневоливши пролетаріят і трудове селянство та перегородивши трудовим масам шлях до соціалізму. Продовження такого стану річей одкриває повну можливість для розвитку і скріплення тільки нової буржуазії, котра незабаром може вирости у велику політичну силу, що може опанувати державою й остаточно поневолити пролетаріят та селянство. Цьому допомагає вже й тепер та перероджена частина комуністичної партії, що стоїть за повну реставрацію капіталізму.

Витворений більшовиками стан річей показує непримириму суперечність між інтересами трудових мас і інтересами нової буржуазії та пануючого блоку апаратчиків, хозяйствеників та професійних верхів, а ця грізна суперечність двигає маси на неминучий революційний конфлікт з режимом, що означає наближення нової соціально-політичної революції, котра мусить знести капіталістично-диктаторську

систему ВКП (згідно КП(б)У) і визволити як трудові маси, так і поневолені народи від ненависного й крвожерного режиму большевиків.

2. В області національно-культурних відносин ВКП мусіла 1923 року під натиском народніх мас змінити свій попередній, курс русифікації України на курс українізації, однак, курс „урядової українізації“ ведеться не щиро, з прихованою метою задержати панування російсько-жидівської меншости над українською більшістю, об'єктивним доказом чого є: недопускання українців більш 25% на вищі й середні урядові посади, недопускання українізації вищих шкіл шляхом недрукування українських підручників і наукових книг, керування так зв. українською большевицькою пресою чужинцями, у якій українці тільки за перекладчиків, затримання російського характеру КП(б)У шляхом регулювання вступу українців з тим, щоб вони не обернулись в більшість у партії і т. п.; на практиці ж урядова українізація зводиться до вивчення чужинецьким нижчим персоналом української мови для зносин з укр. населенням та обдурюванням його буцім то органічною приналежністю чужинців до українців. КП(б)У, будучи тільки кравевою організацією російської ВКП, позбавлена всякої автономії, чому всі декларації про „самостійність“ чи „рівноправність“ України в СРСР являються тільки свідомим дурисвітством пануючого московського центру, що обернув Україну в свою колонію.

Разом з тим на Україні зазначився великий зріст національно-політичної свідомости українських трудових мас (так зв. „стихийна українізація“), які усвідомили повну суперечність своїх інтересів більшости, інтересів 80% населення, з інтересами диктаторської чужонаціональної меншости, що переводить на Україні шляхом насильства пляни й наміри імперіялістичної Москви. Усвідомлення цієї суперечности висовує на чергу дня проблему влади, яка мусить бути можливо швидче розрішена або шляхом добровільного відступлення сучасної московської влади на Україні і передачі урядових функцій українській більшості, або коли це добровільно не станеться, то воно станеться шляхом нової революції, що наближається невинно під тиском, як соціально-економічних так і національно-політичних суперечностей.

3. Велика Революція в сучасній її большевицькій фазі не може знайти свого завершення тому, що большевики, використавши всі найбільш крайні засоби диктатури, прийшли через 9 літ свого панування в Росії і в інших окупованих війною країнах, тільки до капіталізму в його найгірших формах: державного капіталізму і хижацького приватного капіталізму, чим безнадійно скомпромітували як метод диктатури, так і програму державницького псевдо-соціалізму (етатізму) перед очима світового пролетаріату і взагалі трудових мас, створивши в світовому соціалізмі тяжку кризу розпорошення сил.

Большевицька фаза Великої Революції на Сході Європи показала, що а ні диктатура над трудовими масами та поневоленими націями, а ні етатизм не можуть бути шляхом до соціалізму, тому ліквідація большевицької диктатури є неминучою потребою не лише поневолених робоче-селянських мас СРСР, але й вищою потребою світового пролетаріату, що задихається під натиском підбадьореної моральним

храхом большевизма буржуазії, яка переняла методи большевизма під назвою фашизму для поборення світового революційно-соціалістичного руху трудових мас.

Разом з тим в досвіді революції виявилась животворна підстава народницького інтегрального соціалізму, який бачить шлях до соціалізму в самодіяльності трудових мас робітництва і селянства, передовсім в здійсненні трудового права на землю — забезпечення проти сформування резервної армії праці, на якій неминуче виріс і виростає капіталізм. Тому українські соціалісти-революціонери в цю добу можуть сконстатувати тільки невмирущу стійкість і життєву вартість своєї соціалістичної ідеології, яка дає правильне рішення основної проблеми соціальної революції — проблеми земельної реформи на основі трудового права на землю.

В цьому партія відзискує велику моральну силу і запоруку свого зросту для здійснення своєї програми.

4. Залишаючись на позиції непримиримого відношення до большевицької ідеології, програми і методів диктатури над трудовими масами, УПС-Р продовжує боротьбу за визволення трудових мас, поневолених націй, за сувереність української державності і змагається до ліквідації большевицької диктатури во ім'я трудової демократії, вважаючи принципово шлях революції за останній доцільний спосіб переходу до нового стану річей, однак, в сучасних обставинах з огляду на велику небезпеку міжнародної ситуації для східно-європейської революції, спеціально — велику небезпеку для України з боку Польщі, Румунії і ин. імперіялістів — з одного боку, а також, щоб з найменшими потрясіннями могли всі народи СРСР і зокрема Україна вийти з великої, утвореної большевиками господарської, культурної, національної і політичної кризи — УПС-Р для добровільної реконструкції відносин в УСРР закликає трудові маси боротись за здійснення слідуєчих змін і вимог в УСРР:

А. — В області політичній та соціальній.

1. Скасувати большевицьку диктатуру ВКП (згідно КП(б)У) і перейти до режиму трудової радянської демократії.

2. Перетворити сучасний СРСР на справжню Вільну Спільку усамотійнених радянсько-демократичних трудових республік, в яку Україна увійшла б як самостійна і рівноправна республіка.

3. Легалізувати УПС-Р і взагалі всі соціалістичні партії, що стоять на ґрунті соціальної революції.

4. Оповістити свободу слова, друку, зборів, спілок і т. д. в межах трудової демократії.

5. Скасувати смертну кару і висилки з рідного краю.

6. Допустити вільну професійну організацію трудових мас і зокрема: негайно допустити класово-професійну організацію трудового селянства у формі Української Селянської Спільки.

7. Перетворити сучасний уряд, військо, міліцію і управління державними, господарськими та культурними установами на засадах про-

порційного відношення між трудовими масами основних національностей України.

8. Приєднати до України Кубань і відрізані українські комплекси Курщини, Вороніжщини й Донщини та забезпечити національно-культурні права українцям, розсіяним по-за Україною в ССРСР, як також проголосити (і всі сили покласти на його здійснення) принцип соборності всіх українських земель в одній соборній Українській Соціалістичній Республіці в етнографічних межах.

9. Забезпечити в Українській Республіці національно-персональну автономію національним меншостям.

Б. — В області господарсько-економічній.

1. Зберегти всю землю у всенародній громадській власності і не допустити ніяких явних чи тайних форм продажу землі.

2. Скасувати нові поміщицькі осередки під назвою „радгоспів“ і т. п., а землю з під їх наділити безземельним та малоземельним і взагалі допомагати їм поставити своє господарство на ноги шляхом довготермінового кредиту і спеціальних державних підмог.

3. Проводити як в сільському, так і в інших галузях господарства кооператизацію відносин.

4. Скасувати чужинцям концесії на землю і взагалі припинити чужинецьку колонізацію України та штучне творення на укр. території чужих республік, натомість дбати про наділення землі українським біженцям із Західних земель України.

5. Залишити більші комплекси землі тільки при школах і науково-досвідних та культурних установах і організаціях.

6. Припинити штучну індустріялізацію під гаслом псевдо-соціалістичного „нагромадження“, котре є брутальною формою визиску селянської праці.

7. Реорганізувати податкову систему відповідно засадам поступово-прибуткового податку.

8. Взагалі перевести в життя засаду автономії господарства і професійних робітничих та селянських спілок, як єдиний шлях до здійснення господарсько-трудової демократії.

9. Для організованого здійснення господарської демократії утворити Вищу Раду народнього господарства шляхом виборного представництва продуцентів, споживачів, науки і держави з тим, щоб ця Рада автономно керувала господарською політикою і вела регуляцію цін на продукти сільського та промислового господарства в інтересах робітництва і селянства на основах еквівалентної вартости.

В. — В культурних справах.

1. Утворити Вищу Раду Соціалістичної Культури шляхом пропорційного представництва від трудових мас всіх національностей України і передати цій Раді державні кошти для організації та ведення шкільництва, видавництва і всіх громадських установ духової та фізичної культури населення.

2. Українізація мусить увійти в компетенцію української секції названої Ради з метою реального здійснення дерусифікації України шляхом стимулювання гуртової творчої праці трудових мас та підняття їх індивідуальної і масової самодіяльності.

3. Скасувати бутафорну „українізацію“ чужонаціональних елементів на Україні, а натомість реально допомогти відродженню й розвитку української культури та дати можливість самим українцям вести свої публічні й громадські установи в УСРР, чим і буде переведена українізація.

4. Допустити самодіяльність і приватну ініціативу в справах преси, видавництва, шкільництва і мистецтва та одночасово усунути деморалізуючу фаворизацію окремих груп во ім'я єдино-корисного на полі культури вільного змагання творчих сил і здібностей.

5. Поставити широку організацію краєзнавства і взагалі науково-дослідчої діяльності з реальною гарантією свободи наукової критики і висновків.

6. Допустити найбільшу свободу взаємочинности українських наукових, культурних та мистецьких сил в міжнародній сфері, як єдиний шлях до освіжування культурного повітря й справжнього зближення народів на полі культури, що є разом з тим певним засобом викорінювання національно-виключних і шовіністичних настроїв у населення.

7. Реально й активно допомагати культурній праці українського населення по-за межами УСРР, в Польщі, Румунії та інде, з метою включення всього народу в одну систему культурних переживань.

8. Включити всіх українців, розсіяних в ССРСР, під культурний заряд Української Республіки.

9. І взагалі: замість бюрократичного механізму, холодного й чужого до реальних переживань, відкрити всі можливості для самодіяльної організації всіх соціалістичних елементів трудових мас з метою широкої боротьби за скріплення соціалістичної культури і по буту на Україні.

VII. Міжнародне Бюро Революційно-Соціалістичних Партиї.

Заслухавши доклад т. М. Шаповала про участь УПС-Р в Міжнародному Бюро Рев.-Соц. партій, Закордонна Конференція УПС-Р постановила:

1. Напрямок діяльності й основні принципи М. Бюро визнати відповідними засадам УПС-Р, а тому перебування УПС-Р в складі М. Бюро є корисне й потрібне.

2. Представництву УПС-Р в М. Бюро Конференція доручає обстоювати інтегральне розуміння трудових мас, замість „диктатури пролетаріату“, обстоювати диктатуру трудових класів над буржуазією і трудову демократію в соціалістичному суспільстві, домагатись осудження як большевицького і білого терору, так і критично застосуватись до опортунізму правих соціалістичних партій.

3. УПС-Р стоїть за установлення єдиного соціалістичного фронту, але ні в якому разі не допускає механічного злиття М. Бюро з II чи

III Інтернаціоналом, а виключно на основі порозуміння всіх або частини соціалістичних партій на програмі революційного соціалізму, класової боротьби, трудової демократії і самоозначення націй.

4. Політичну тактику представництва УПС-Р в М. Бюро цілком одобряє і доручає Головному Комітетові призначати делегатів на конференції М. Бюро.

VIII. Соціалістична Ліга Сходу Європи.

Визнаючи з одного боку, що гарантією повної волі кожної людини є тільки можливість гуртуватися з іншими в державне скупчення по своїй волі, тоб-то: право всякого територіального й національно-територіального колективу на створення власної самостійної демократичної держави, а з другого, що неминучим способом досягнення добробуту, як окремих колективів, так і всього людства є об'єднання сил, а не ізоляція їх, ЗОУПС-Р, борючись за створення самостійної Укр. соціал. республіки і ставлячи ідеалом Вільну Спілку Вільних Народів, вважає необхідним:

1) уникати безпотрібного й шкідливого загострення боротьби з тими народами, які в попередні часи, ведені феодалними та капіталістичними завойовниками, допомагали своїм державам виконувати роль гнобителя українського народу, а тепер самі змагаються до створення нових вільних державних взаємовідносин зі своїми сусідами;

2) вступати з політичними групами тих народів, коли такі групи визнають право українського трудового народу на самостійне державне існування, в певний контакт для спільного творення загальнолюдських форм сусідського співжиття;

3) брати участь в тих міжнародних організаціях, які ставлять своєю метою мирне розв'язання завдань добросусідського державного співжиття різних національних і територіальних колективів на засадах рівноправності.

IX. Партійна школа.

Заслухавши доклад т. М. Шаповала про організацію партійної школи, Закордонна Конференція УПС-Р постановила:

1. Доручити спеціальній просв-пропаг. комісії виробити проект організації партійної школи і програму викладів у ній, обов'язкову для всіх т. т., мінімуму суспільно-політичних знань.

2. Поділити курс партійно-політичної підготовки на три цикли: а) політграмоти, обов'язкової для всіх членів УПС-Р, б) партпідготовки для відповідальної партійної праці і в) партосвіти, необхідної для керівничої роботи і політичного проводу.

3. Особи, що не знатимуть курсу політграмоти, не можуть бути прийняті дійсними членами УПС-Р, лише після перевірки їх знань в розмірі політграмоти вони можуть бути зі співчуваючих зачислені в дійсні члени УПС-Р.

4. По виробленню проекту партшколи він має бути розглянений, затвержений і введений в життя Головним Комітетом.

5. Завідування партійною школою Головний Комітет має доручити комісії з 2-х т. т., які що-року на партконференції здають звіти про працю школи.

6. Видатки, зв'язані з веденням школи, покривати з парткомів по постановах Головного Комітету.

7. Вище загальне керівництво партшколи належить Головному Комітетові.

